

TUDDAD?

„**Ami a boldogságot illeti: a társadalmat ma az elköteleződés hiánya jellemzi.** A húszas éveiben magát házasságra elszánók töredékét jelentik a rendszerváltozás körülinek. Ráadásul a házasságoknak csaknem a fele felbomlik, aminek a gyerekek isszák meg leginkább a levét. Ámbár a gyerekek fele eleve házasságon kívül születik. Az együtt élők, de a házások is későn vállalják a gyermekeket. A kieső évfázatok ez már nem pótolja. Ráadásul a fiatal elvándorlók ugyancsak rontják a helyzetet, mert nem, vagy nem itthon vállalnak gyermeket.”

Botos Katalin közgazdász

A MAGYARORSZÁGI MENEKÜLTKÉRDÉSRŐL

A magyarországi menekültkérdés, a kerítés építése kapcsán Szöke Péter, a Szent Egyed közösség magyarországi vezetője nyilatkozott a Vatikáni Rádió olasz szerkesztőségének.

Sokan segítenek a menekülteknek Budapesten is, köztük a katolikus Szent Egyed közösség önkéntesei. A budapesti közösség vezetője, Szöke Péter hangsúlyozta, hogy eddig ismeretlen helyzetről van szó, hiszen Magyarország soha nem volt a bevándorlás célszöke. Mindeddig oly ország voltunk, ahonnan sajnos inkább elmentek az emberek. Vannak, akik most figyelmeztetik is honfitársaikat: „Minket is befogadtak annak idején.”

Szöke Péter szerint soha nem látott helyzet előtt találtuk magunkat, a menekültek, bevándorlók ilyen nagy hulláma láttán az emberek különféleképpen reagálnak, vannak szélsőséges, fajgyűlölő hangok is. A civil társadalom is reagált: az emberek kimennek a pályaudvarokra segíteni. A világhálón is nagyon hatékony összefogás alakult ki, az emberek szabadidejüket áldozzák fel, élelmiszert, ruhákat visznek a rászorulóknak. Egy-két évvel ezelőtt szinte egyáltalán nem létezett ez a jelenség, hallottunk ugyan a Földközi-tengeren bekövetkező tragédiákról, de a menekültek csak körülbelül hat hónappal ezelőtt kezdtek érkezni a határainkhoz. Számuk mára drámai módon megnőtt, és erre pánikreakció a válasz. A magyarok nem ismerik ezeket az embereket, nem tudják, kik ők – a média is csak a jelenségről beszél, nem pedig az emberekről, nem mutatja meg az arcukat.

Arra a kérdésre, hogy a polgárok egyetértenek-e a kormány döntésével a Szerbia és Magyarország között felhúzendó kerítés ügyében, azt válaszolta, a közvélemény-kutatások szerint sajnos igen. Hozzátette, a társadalom reakcióját úgy kell értelmezni, hogy azt a megdöbbenés és a pánik váltotta ki. Véleménye szerint a társadalom még nem tudt szembe a probléma mélyével: a globalizáció korában élünk, és bár minket meglepett, hogy megsokszorozódott a hozzánk érkezők száma, a globalizáció ezt is jelenti. Van, aki bírálja a globalizációt, mondván: nekünk, magyaroknak semmi közünk ezekhez az emberekhez, nem vagyunk felelősek azért a sok válsághelyzetért, amely a világban előidézte ezeknek a népeknek a kivándorlását. A közvélemény-kutatások szerint sajnos a társadalom nagy része osztja ezt a vélekedést. Szöke Péter úgy véli, hogy azt kell tennünk, amit a civil társadalom tehet: vagyis hangsúlyoznunk kell, hogy elsőként szolidárisnak kell lennünk. Kifejezte reményét, hogy a civil társadalom türelemmel és a szolidaritás gesztusaival megengyhítheti a politika kemény vonalhoz állását.

Kérdésünkre hozzátette: Az egyház tanítása világos, Ferenc pápa megszólalásai az ügyben közismertek, Magyarországon Erdő Péter bíboros nyilatkozott arról, hogy első a szolidaritás.

Magyar Kurír

IMAÓRA A KISLÉTAI GYILKOSSÁG ÉVFORDULÓJÁN

A kislétai gyilkosság 6., a pharrajimos (cigány holokauszt) 71. évfordulóján ökumenikus imádságban emlékeztek meg az áldozatokról 2-án (v) a jezsuita templomban. A Szent Egyed közösség által szervezett szertartást Székely János püspök, a Püspöki Kar cigánypasztorációs referense vezette.

A jezsuita templomban a szertartáson részt vett és könyörgést mondott Fabiny Tamás, az Északi Evangélikus Egyházkerület püspöke, Balog Zoltán református lelkész, az emberi erőforrások minisztere, Michels Antal józsefvárosi plébános, Dül Géza országos cigánypasztorációs referens és Horváth Árpád jezsuita.

Székely János püspök beszédében felidézte az áldozatokat: az európai országok kiirtott cigányságát, az 50 ezer meggyilkolt magyar cigányt, a gyilkosságok sorozatát áldozatait. Megemlékezett azokról a hősi pillanatokról is, amelyek a holokauszt sötétségében felvillantották az emberség fényét, amikor különböző származású emberek életük kockáztatása árán is

megvédték a másikat. Végül fohászkozott, hogy senkinek ne kelljen elrejtene identitását, minden ember érezhesse, hogy ő Isten műve.

Felolvasták a cigánygyilkosság-sorozat áldozatainak, sebesültjeinek történeteit és imádkoztak az Úrhoz, hogy fegyverezze le az erőszakos kezeket és szíveket. Az imádságok után meggyújtottak egy-egy gyertyát az áldozatok emlékére, majd a Szent Egyed Közösség kórusának énekétől kísérvé ki-ki meggyújthatta az oltár előtt az emlékezés mécsesét. *Thullner Zsuzsanna/MK*

HÍVOM A CSALÁDOKAT - 2015. augusztus (2.rész)

Az ember életében számtalan másik emberrel kerül kapcsolatba. Ezeknek a kapcsolatoknak egy része futó kapcsolat, másnapra el is felejtjük, kívül találkoztunk. Osztálytársainkkal, munkatársainkkal, ügyeink hivatali intézőivel kapcsolatban kell lennünk, ha tetszik, ha nem. Ilyenkor mindkét fél érdeke az, hogy a kapcsolat korrekt legyen, sikerüljön az adott feladatot gyorsan megoldani. Rokonságát se maga választja meg senki, a rokonokkal való jó kapcsolat segít a mindennapokat kellemessé tenni. A barátság kialakulásához azonban több kell.

A barátság szabad elhatározással megvalósított személyes kapcsolat. Alapja a kölcsönös rokonszenv és az arra épülő értékelő szeretet, amely legtöbbször a nézetek és az értékek azonosságában is megnyilvánul. Sokszor elég egy kedves szó, egy barátságos gesztus ahhoz, hogy az egyik ember felfigyeljen a másikra. Kettejük érzékenységén múlik, hogy – esetleg akaratlanul – az adott jelzéseket értik-e, fogadják-e, hogy jóindulatot, vagy tisztességtelen szándékot vélnek-e felfedezni. A keresztény ember az evangélium örömeiben él, ha ezt az örömet sugározza, könnyen kiválthatja mások rokonszenvét. Az olyan kapcsolatból, amelyben mindkét fél csak a saját hasznát keresi, ritkán alakul ki barátság.

„A keresztény eszmény mindig arra hív, hogy győzzük le a mai világ sугallta gyanakvást, az állandó bizalmatlanságot, a megtámadástól való félelmet, a védekező magatartást. Sokan próbálnak mások elől a kényelmes magánszférába vagy a bizalmas barátok szűk körébe menekülni, és lemondanak az evangélium társas természetének realizmusáról. Mert ahogyan egyesek szívesen vennének egy test és kereszt nélküli, tisztán spirituális Krisztust, a személyek közötti kapcsolatokat is csak kifinomult készülékek, képernyők és rendszerek által keresik, melyeket tetszésük szerint ki- és bekapcsolhatnak. Eközben az evangélium mindig arra hív, hogy vállaljuk a másik arcával, minket megszólító fizikai jelenlétével, fájdalommal és kéréseivel, ragadós örömeivel való találkozás kockázatát, szüntelen testi közelségben. Az Isten testté lett Fiába vetett igazi hit elválaszthatatlan az önátadástól, a közösséghez tartozástól, a szolgálattól, a mások testével való gyesztelődéstől. Isten Fia a maga megtestesülésében a gyöngédség forradalmára hívott meg minket.” (EG 88)

Vannak emberek, akik bárhova kerülnek, hamar barátokra találnak, és barátságaik gyakran életre szólóak. Mi lehet a titkuk? A jó barát jelentősen hozzájárulhat a fiatalok személyiségének fejlődéséhez. Hogyan tudjátok segíteni gyerekeiteket barátaik megválogatásában?

„Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja barátaikért.” (Jn 13,15) A barátság legmagasabb foka a jegyesség, amikor egy férfi és egy nő barátsága, egymás iránti szeretete odáig fejlődött, hogy egész életüket a másiknak akarják ajándékozni. Isten önmagukon túlrá vezette őket, hogy elérjék legigazibb valójukat. „Az egymás melletti jóban-rosszban való kitartás, a hűség és a termékeny szeretet megfelel az emberi szív legmélyebb vágyának. Forduljunk mindenekelőtt a fiatalokhoz, őrájuk épül a jövő: ne engedjük, hogy az ideiglenesség káros mentalitása befolyásolja őket, buzdítsuk őket, hogy a forradalmárok bátorságával törekedjenek az erős, tartós szeretetre, ússzanak az árral szembe, csak ezt tehetik. Hozzáteszem: nem eshetünk abba a csapdába, melyben ideológiai fogalmak foglyaivá válunk. A család antropológiai tény, következőképpen szociális, kulturális, jogi valóság. Nem lehet olyan ideológiai fogalmak alapján meghatározni, amelyek a történelem egy adott pillanatában érvényesek, aztán értelmüket veszítik. Nem lehet konzervatív, vagy haladó családról beszélni: a család az család! Senki se hagyja, hogy a családról egyik, vagy másik ideológiai kritérium alapján rendelkezzenek. Ehhez elegetően 'erős' a család”. (Ferenc pápa üzenete A férfi és a nő komplementaritása c. konferenciához. Vatikán, 2014. nov. 17.)

A férfi és nő közötti őszinte barátság akkor is értékes, személyiségüket gazdagító, ha nem fejlődik jegyességgé, majd házassággá. Mi segít fiaitok és lányaitok barátságaikat helyes mederbe terelni úgy, hogy ők hálások legyenek ezért?

Azt mondod, hogy osztálytársaidal jó viszonyban vagy – kapcsolódott be a társalgásba a fiú édesanyja –, beszélgetsz velük. Vajon ők is úgy gondolják, hogy „jó viszonyban” vannak veled? Nem érzel-e olyat, hogy valaki szívesen „beszélgetne” veled többet, jól esnék neki megosztani veled valamilyen gondját? Benned sohasem merült fel, hogy felajánljad segítségdet valamelyik nehézségekkel küszködő társadnak? Ilyen komoly beszélgetésekre az iskola nem alkalmas – válaszolt a fiú. Mi legfeljebb a

tanárokat, meg az unalmas órákat szidjuk, vannak, akik a sportról, futballról, úszásról beszélnek, ez engem nem érdekel. Ha meg a lányokról esik szó, akkor én inkább visszahúzódok. Mit gondolsz – vette át a szót az édesapa –, mi lenne jobb: ha csak azt az egy-két osztálytársadat hívnánk meg a születésnapodra, akiket a legközelebb érzel magadhoz, vagy ha meghívnánk az egész osztályt? Mi segítene inkább a jó kapcsolathoz: egy intimebb, szűk körű találkozás, vagy egy sok résztvevős kerti parti? A kertünk nagy, sokan elférnek, sütünk egy nagy adag pogácsát, a kert ontja a gyümölcsöt, ti meg játszhattok mindenféle társasjátékot, de vannak csendes zugaink is, ahol sok mindenről lehetne beszélgetni. Még az is lehetséges, hogy adódik egy emlékezetes találkozás.

Bíró László püspök